Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 268 391 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J.HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 7 januari 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 10 februari en 6 juli 2021.

1.3. Op 20 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ahvaz. U woonde vanaf uw zestiende in Karaj. Uw vader is overleden, uw moeder, drie zussen en twee broers wonen in Iran. U bent sinds 1372 (1994) gehuwd met M. E. D. en heeft twee kinderen, Al. (°2001) en Am. (°2003). Uw echtgenoot trok in 2008 naar het Verenigd Koninkrijk en verkreeg er verblijfsdocumenten. In 2011 volgde u met uw zoons via gezinshereniging. Tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk leerde u twee Britse vrouwen kennen, die u inwijdden in het christendom. Ze speelden psalmen voor u die u erg raakten. Met Kerstmis 2011 ging u op hun uitnodiging mee naar een viering in een Protestante kerk. Jullie kwamen regelmatig bij elkaar thuis samen en spraken over het christendom. Uw echtgenoot was hiervan op de hoogte. Hoewel hij een praktiserend moslim was, maakte hij hiertegen geen bezwaar. In april 2013 kreeg u te horen dat uw moeder een hartaanval had gekregen. U besliste voor drie weken naar Iran terug te keren om haar te kunnen zien. Na twee weken nam uw echtgenoot contact met u op en vroeg u uw paspoort naar hem op te sturen, omdat hij het nodig had voor administratieve zaken. U stuurde het op maar benadrukte dat hij het snel moest terugsturen, aangezien u het nodig had om terug naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen. Telkens wanneer u hem ernaar vroeg, antwoordde hij dat hij uw paspoort snel zou terugsturen. Na drie maanden was uw verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk echter verstreken. Het was u inmiddels duidelijk geworden dat uw echtgenoot u aan het lijntje hield. U trok in Iran naar de bevoegde instanties om een nieuw paspoort te verkrijgen, maar dit was niet mogelijk zonder toestemming van uw echtgenoot. Uiteindelijk verkreeg u via een vonnis van de rechtbank een nieuw paspoort, in augustus 2014. In de winter van 2015 trok u naar de Britse ambassade in Dubai om een visum te verkrijgen zodat u terug naar het Verenigd Koninkrijk zou kunnen reizen. Aangezien uw echtgenoot u niet wilde sponsoren, werd uw visum geweigerd. In 2018 ondernam u een tweede poging, deze keer via de Britse ambassade in Iran, maar opnieuw zonder succes. U dacht dat u enkel met een Brits visum kon reizen, aangezien het daar was dat uw familie verbleef. Omdat het voor u zo'n moeilijke periode was, was u enkel bezig met uw problemen en niet met het verder ontwikkelen van uw interesse in het christendom. Wel waren er twee christelijke films de u bekeek. In deze periode sprak u regelmatig met G., een buurvrouw van uw moeder, over de problemen met uw echtgenoot, over spiritualiteit, etc. In de zomer van 2018 (maand tir 1397) sprak G. u voor het eerst over het christendom. Ze zei dat het zaadje al in u geplant was door uw activiteiten in het Verenigd Konikrijk, maar dat het nog niet de kans had gekregen om te groeien. Ze vertelde u dat ze naar een huiskerk ging en nodigde u uit om mee te gaan. Dat deed u voor het eerst op 18 tir 1397 (9 juli 2018). Het ging om een appartement waar jullie elke twee weken met een tiental personen samenkwamen. U ging in totaal tien of elf keer naar de huiskerk. Inmiddels was er al een lange tijd verstreken sinds u uw kinderen had gezien. U was wanhopig en bedacht dat, als u in Europa kon geraken, u hen dan tenminste zou kunnen bezoeken en vervolgens terugreizen naar Iran. U vroeg daarom een Schengen-visum aan voor Italië en sprak met uw zoon Ali af dat jullie elkaar in België zouden ontmoeten. Twintig dagen voor uw vertrek uit Iran, sprak u uw echtgenoot en zei u hem dat u van plan was om naar Europa te komen en uw kinderen te zien, en dat hij u niet kon tegenhouden. Hij zei dat hij alles zou doen om u te dwarsbomen, en dat hij bewijsmateriaal had waaruit bleek dat u christen was. Dit zou hij aan de Iraanse ambassade bezorgen. Hij had het hierbij over foto's die u had getrokken bij de activiteiten die u had met uw christelijke vriendinnen in het Verenigd Konikrijk. U dacht dat hij blufte en besliste door te zetten. Tegenover uw zoon herhaalde uw echtgenoot zijn dreigement. Op 7 januari 2019 reisde u per vliegtuig via Qatar en Italië naar België. Toen u na aankomst uw moeder belde, vertelde zij dat er die nacht agenten waren binnengevallen op zoek naar u, die het hele huis doorzochten en onder meer uw laptop, een beeldje van Christus en een houten kruis meenamen. Ook bij G. vielen de autoriteiten binnen. G. was thuis en werd gearresteerd. U heeft sindsdien geen nieuws van haar. U besliste in België te blijven en diende op 25 januari 2019 uw verzoek om internationale bescherming in. Via de sociaal assistent kwam u in contact met de kerk 'Christian Center', wiens vieringen u sindsdien bijwoont.
U neemt ook deel aan bijbellessen en werkte mee aan een documentaire waarvan het de bedoeling is dat die zal gebruikt worden om te prediken. Op 30 juni 2019 werd u gedoopt. Op uw facebookaccount post u onder de naam 'N. BM' religieuze posts. Bij terugkeer naar Iran vreest u door de autoriteiten te worden vervolgd vanwege uw bekering. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw huidig paspoort, kopies van uw verlopen paspoort en de verlopen paspoorten van uw kinderen een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (identiteitskaart), een kopie en vertaling van uw huwelijksakte, kopies van enkele documenten van het Verenigd Koninkrijk (oa

over een ziekteverzekering, de verblijfskaarten van uw zonen en uw echtgenoot), een Belgisch psychologisch attest d.d. 8.2.2021 waaruit blijkt dat u depressief bent, twee CD's met foto's en video's van uw kerkelijke activiteiten in België, brieven van het Christian Center aangaande uw activiteiten, uw doopcertificaat, verschillende certificaten van cursussen die u volgde in de kerk, een document van uw werk als leerkracht in Iran, uw vliegtickets, foto's van uzelf met de pastoor en leden van de kerk, een kopie van een beslissing waarin u een visum voor het Verenigd Koninkrijk wordt geweigerd (dd. 22.03.2018).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u verzocht om een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke dossierbehandelaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en vonden de persoonlijke onderhouden plaats met een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke dossierbehandelaar. Wat betreft het feit dat u in België een psycholoog raadpleegt, moet vastgesteld worden dat uit het ingediende attest geenszins kan opgemaakt worden dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Uit de interactie die op de DVZ en het CGVS hebben plaatsgevonden kunnen overigens evenmin verdere aanwijzingen in deze zin afgeleid worden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran door de autoriteiten te worden vervolgd omwille van uw bekering tot het christendom. Er dient echter te worden opgemerkt dat u (de oprechtheid van) uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader wordt vooreerst verwezen naar uw verklaringen aangaande uw christelijke activiteiten tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. U verklaarde dienaangaande dat u er twee Britse vriendinnen had, die voor u psalmen speelden waar u erg van onder de indruk was en waar u rustig van werd. Vervolgens ging u één maal met hen naar de kerk en spraken jullie regelmatig met elkaar af om het over het christendom te praten (CGVS II, p. 3-4). Hoewel u zich geraakt voelde door het christendom en terwijl u vanwege de taalbarrière niet alles kon begrijpen wat uw vriendinnen u uitlegden, voerde u verder in het Verenigd Koninkrijk geen onderzoek naar het christendom en bezocht u, in de bijna anderhalf jaar tussen Kerstmis 2011 en uw terugkeer naar Iran in april 2013, op geen enkel moment een kerk. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde u dat u eerst rustig uw geloof wilde ontwikkelen alvorens aan te sluiten bij een geloofsgemeenschap. U kwam er niet op om zelf informatie op te zoeken, u wilde niet op de zaken vooruitlopen en liet zich leiden door de heilige geest (CGVS II, p. 5). Deze verklaring kan niet overtuigen. Van iemand die zich voor het eerst in haar leven geboeid voelt door een religie – u verklaarde dat het aanbidden van god een diepe impact op u naliet, dat u dat niet langer kon ontkennen, dat uw hart werd geraakt toen u tijdens Kerst 1 keer naar de kerk ging, dat u graag in de kerk wilde zijn omdat u er zich altijd goed voelde (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 3-4) – , kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze er op zijn minst elementaire informatie over opzoekt teneinde te begrijpen waar de religie voor staat. Hierop gewezen, stelde u dat uw thuissituatie dit niet toeliet, aangezien u gehuwd was met een moslim (CGVS II, p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot er (ogenschijnlijk) geen probleem mee had dat u thuis afsprak met vriendinnen om over het christendom te spreken (CGVS II, p. 6). Dat u in alle tijd dat u in het VK verbleef, een land met volledige godsdienstvrijheid, geen enkele moeite deed om zich verder te verdiepen in het christendom en, in een taal die u kon begrijpen, meer te weten te komen over het geloof dat u zo had geraakt, doet dan ook ernstig afbreuk aan uw verklaringen omtrent uw eerste kennismaking met het christendom. Dit zet ook de geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen op de helling.
Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na uw terugkeer naar Iran amper moeite deed om uw nieuwe geloof verder te onderzoeken of te (blijven) beleven. U stelde dienaangaande dat u geen contact meer hield met uw Britse vriendinnen, omdat u aanvankelijk niet van plan was lang in Iran te blijven. Bovendien was de communicatie moeilijk en was hun taak volbracht: ze hadden u kennis laten maken met het christendom, de rest was niet meer hun verantwoordelijkheid (CGVS II, p. 6-7). Het enige dat u deed op vlak van uw geloof was het bekijken van twee films, voor het overige was u enkel bezig met de problemen die uw echtgenoot voor u had gecreëerd door uw paspoort niet terug te sturen (CGVS II, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er vijf jaar zat tussen uw terugkeer naar Iran (april 2013) en de eerste keer dat G. met u sprak over het christendom (juli 2018), en uit de kopie van uw paspoort blijkt dat u reeds in augustus 2014 een nieuw paspoort bekwam. In de jaren nadien bestonden uw enige acties erin dat u twee keer (in 2015 en in 2018) naar de Britse ambassade ging om een visum aan te

vragen (CGVS II, p. 9). U heeft nooit een advocaat geraadpleegd of enige juridisch advies opgezocht in een poging om uw kinderen terug te kunnen zien (CGVS II, p. 10). Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u in deze jaren zodanig veel tijd stak in uw pogingen om terug naar het Verenigd Konikrijk te reizen, dat u in de onmogelijkheid verkeerde om zich te verdiepen in het christendom. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat uw vriendin G., die u al lang kende en met wie u al jaren regelmatig over uw problemen sprak alsook over spirituele zaken, u pas in de zomer van 2018 of vijf jaar na uw terugkeer naar Iran voor het eerst aansprak over het christendom (CGVS I, p. 6, 8, CGVS II, p. 7). U weet bovendien niet sinds wanneer zij christen was (CGVS I, p. 8) of hoe zij de bijbel had bekomen die u ze u cadeau deed (CGVS II, p. 14). Evenmin bent u op de hoogte van de veiligheidsmaatregelen die genomen werden bij de huiskerk wanneer er een nieuw lid bij kwam (CGVS I, p. 7) of hoe men ervoor zorgde dat niet iedereen tegelijk bij de huiskerk aankwam (CGVS II, p. 14). Deze elementen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde christelijke activiteiten in Iran.

Aan de beweerde huiszoeking net na uw vertrek uit Iran kan evenmin enig geloof gehecht worden. U oppert de mogelijkheden dat deze huiszoeking het gevolg is van huiskerkleden die gevolgd werden of het gevolg is van uw echtgenoot die beeldmateriaal van uw beweerde activiteiten in het Verenigd Koninkrijk aan de Iraanse ambassade had bezorgd (CGVS I, p. 12-13). Vooreerst is dergelijke beweerde huiszoeking net op het moment dat u het land verlaat, moeilijk te verzoenen met de vaststelling dat u Iran legaal aan de hand van uw eigen paspoort kon verlaten (CGVS I, p. 10 en Verklaring DVZ, vraag 36-37). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering en uw geloofsactiviteiten in Iran, is het trouwens evenmin aannemelijk dat de huiszoeking hierdoor zou ingegeven zijn. Indien uw echtgenoot, zoals u verklaarde, al 20 dagen voor uw vertrek op de hoogte was van uw plannen om Iran te verlaten en op dat moment al van plan was om de beelden die hij had aan de Iraanse ambassade te bezorgen (CGVS II, p. 11, 12), is het bovendien wel heel toevallig dat ze net enkele uren na uw vertrek in uw woning binnenvielen. Wat deze actie van uw echtgenoot betreft, is het bovendien weinig geloofwaardig dat hij de beelden van uw christelijke activiteiten gedurende al deze jaren zou hebben bijgehouden zonder er iets mee te doen, om ze dan nu alsnog aan de Iraanse autoriteiten te bezorgen – u had immers al eerder pogingen ondernomen om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk. Overigens missen uw verklaringen over deze actie van uw echtgenoot coherentie. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat uw echtgenoot het beeldmateriaal aan de ambassade had bezorgd, en dat hij dit ook aan uw zoon vertelde (CGVS I, p. 2, 13, 14), tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat hij hier weliswaar mee dreigde (CGVS II, p. 11), maar dat u niet wist of hij zijn dreigement om naar de ambassade te stappen ook effectief heeft uitgevoerd (CGVS II, p. 12). Tegen uw zoon zou hij vaag zijn gebleven over zijn plannen en acties, hij vertelde hem niet wat hij zou doen (CGVS II, p. 12). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u zou worden gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom.

Dat aan uw interesse in het christendom en uw daaraan gelinkte problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dat u bovendien bij de eerste mogelijkheid die zich voordeed in België een kerk bezocht, minder dan een week na uw aankomst (CGVS I, p. 9-10), terwijl uw interesse in het Christendom in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien regelmatig naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert – deels online ten gevolge van de corona-pandemie (CGVS I, p. 9-10), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien het, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van interesse in het christendom in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel op naam van 'N. BM' waar u christelijke boodschappen op post kan, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS II, p. 13). Voor wat betreft deze activiteiten op sociale media, alsook voor wat betreft uw activiteiten voor/met uw kerkgemeenschap moet trouwens verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals

hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.
Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van uw paspoort en shenasnameh, uw mellikaart en uw huwelijksakte bevestigen slechts uw identiteit en die van uw gezin, die hier niet ter discussie staan. De documenten die u neerlegde aangaande het VK, de verblijfsstatus van uw gezinsleden aldaar en uw pogingen om hen te vervoegen, bevestigen dit deel van uw relaas dat evenwel door het Commissariaat-generaal niet in twijfel wordt getrokken. Dat u in Iran werkzaam was als leerkracht heeft geen invloed op deze beslissing. Wat betreft de CD's met foto's en video's van uw kerkelijke activiteiten in België, brieven van het Christian Center aangaande uw activiteiten, uw doopcertificaat, verschillende certificaten van cursussen die u volgde in de kerk, en foto's met leden van de kerk, dient er gesteld te worden dat deze geenszins aantonen dat er bij u sprake is van een waarachtige bekering tot het Christendom. Het door u neergelegde attest van uw psycholoog maakt melding van depressie, hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken maar geen invloed heeft op deze beslissing. Uw reisweg, aangetoond met vliegtickets, staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster zet in een enig middel uiteen dat er sprake is van een appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat zij in op algemene informatie inzake christenen in Iran die volgens haar haar verzoek om internationale bescherming staaft. Zij vermeldt in dit verband de onderdrukking van christenen in Iran, de COI Focus "Iran: de situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, de COI Focus "Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020, de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran en de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Inzake de onderdrukking van christenen in Iran verwijst zij naar stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 11 bij het verzoekschrift. Inzake de ambivalentie in de Iraanse samenleving verwijst ze naar stukken 13, 14 en 15 bij het verzoekschrift.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij al een nood aan bescherming heeft op basis van elementen die niet worden betwist door de verwerende partij, namelijk het feit dat ze is aangesloten bij de kerk "Brussels Christian Center", dat ze gedoopt is, dat ze in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat ze over kennis beschikt inzake het christendom, dat de Iraanse autoriteiten een klimaat van angst gezaaid hebben bij leden van huiskerken, dat huiskerken het risico lopen om geïnfiltreerd te worden, dat de autoriteiten in staat zijn om mobiele telefoons van huiskerkleden af te luisteren, dat geloven in het christendom in Iran risico's met zich meebrengt. Deze elementen volstaan op zich al om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekster. *In casu* lijdt het geen twijfel dat verzoekster door de Iraanse autoriteiten als christen wordt beschouwd of dreigt te worden beschouwd. Verzoekster maakt deel uit van een openlijk vervolgde groep van christenen. Het feit dat de oprechtheid van haar bekering in twijfel wordt getrokken, is hierbij irrelevant. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Daarna gaat verzoekster in op de overige elementen van de bestreden beslissing en betwist zij de motieven ervan.

Verzoekster concludeert dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster geeft aan dat zij als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet haar de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:
- het “annual report 2019 Violations against Christians in Iran” van Open Doors – Article 18 - MEC – CSW van januari 2020 (stuk 3);
- het UK Home Office report “Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts” van maart 2018 (stuk 4);
- het Annual Report Iran 2019 van Amnesty International (stuk 5);
- het “Report of the special rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran” van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 6 maart 2017 (stuk 6);
- Immigration and Refugee Board of Canada “Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians” van 18 maart 2014 (stuk 7);
- OSAR “Iran: menace pesant sur les personnes converties” van 7 juni 2018 (stuk 8) ;
- een internetartikel van www.letemps.ch “Le guide suprême iranien discrédite les manifestations anti-pouvoir » van 17 januari 2020 (stuk 9) ;
- uittreksels uit het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 (stuk 10);
- het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (stuk 11);
- de COI Focus Iran Internetmonitoring en sociale media van 5 november 2019 (stuk 12);
- een internetartikel van Christianity today “Researchers find Christians in Iran approaching 1 million” van 2021 (stuk 13);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com “Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran” van 27 augustus 2020 (stuk 14);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com “Le ministre du renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme” van 7 mei 2019 (stuk 15);
- een internetartikel van www.lalibre.be “La conversion à l’islam radicale est très rapide” van 26 november 2015 (stuk 16);
- een internetartikel van www.lefigaro.fr “le facebook iranien annonce sa fermeture” van 16 oktober 2017 (stuk 17).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.
De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.
De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.
Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.
De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).
De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.
Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:
(i) verzoekster heeft (de oprechtheid van) haar bekering niet aannemelijk gemaakt: haar verklaringen aangaande haar christelijke activiteiten tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk zijn niet geloofwaardig: verzoekster voerde geen verder onderzoek naar het christendom, ze bezocht één maal een kerk en na kerstmis 2011 tot haar terugkeer naar Iran in april 2013, bezocht zij op geen enkel moment een kerk: van iemand die zich voor het eerst in haar leven geboeid voelt door een religie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze er op zijn minst elementaire informatie over opzoekt om te begrijpen waar de religie voor staat; dat ze dit niet deed in een land waar er volledige godsdienstvrijheid heerst, doet ernstig afbreuk aan haar verklaringen omtrent haar eerste kennismaking met het christendom, dit zet ook de geloofwaardigheid van haar verdere verklaringen op de helling;
(ii) na verzoeksters terugkeer naar Iran deed verzoekster amper moeite om haar nieuwe geloof verder te onderzoeken of te blijven beleven: 1) verzoekster hield geen contact meer met haar Britse vriendinnen; 2) het enige wat ze deed op het vlak van geloof was het bekijken van twee films, ze was voor het overige enkel bezig met de problemen die ze had omdat haar echtgenoot haar paspoort niet teruggestuurd had; 3) er zat vijf jaar tussen haar terugkeer naar Iran en de eerste keer dat G. met haar sprak over het christendom; 4) verzoekster had reeds sinds augustus 2014 een nieuw paspoort, haar enige acties bestonden erin dat ze in 2015 en 2018 een visum aanvroeg bij de Iraanse ambassade, ze heeft nooit een advocaat geraadpleegd of enig juridisch advies opgezocht in een poging om haar kinderen terug te kunnen zien, er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat ze zodanig veel tijd stak in haar pogingen om terug naar het Verenigd Koninkrijk te reizen zodat ze in de onmogelijkheid

verkeerde om zich te verdiepen in het christendom; 5) het is zeer opmerkelijk dat G., met wie verzoekster al jaren regelmatig over haar problemen sprak en ook over spirituele zaken, haar pas vijf jaar na haar terugkeer naar Iran voor het eerst aansprak over het christendom, verzoekster weet niet sinds wanneer G. christen was en hoe zij de bijbel had verkregen die ze verzoekster cadeau deed; 6) verzoekster was evenmin op de hoogte van veiligheidsmaatregelen die genomen werden bij de huiskerk wanneer er een nieuw lid kwam of hoe men ervoor zorgde dat niet iedereen tegelijk bij de huiskerk aankwam; deze elementen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar beweerde christelijke activiteiten in Iran;
(iii) er kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde huiszoeking net na haar vertrek uit Iran: 1) verzoekster oppert de mogelijkheid dat deze huiszoeking het gevolg is van het volgen van leden van de huiskerk of van het feit dat haar echtgenoot beeldmateriaal bezorgde aan de Iraanse ambassade van verzoeksters activiteiten in het Verenigd Koninkrijk; 2) dergelijke beweerde huiszoeking net op een moment dat verzoekster het land verlaat, is moeilijk te verzoenen met de vaststelling dat ze Iran legaal met haar eigen paspoort kon verlaten; 3) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering en haar geloofsactiviteiten in Iran, is het evenmin aannemelijk dat de huiszoeking hierdoor ingegeven zou zijn; was de huiszoeking ingegeven door de acties van haar echtgenoot, is het zeer toevallig dat die plaatsvindt enkele uren na het vertrek van verzoekster, het is ook weinig geloofwaardig dat haar echtgenoot de beelden van haar christelijke activiteiten gedurende al die jaren zou hebben bijgehouden zonder er iets mee te doen om ze dan nu alsnog aan de Iraanse autoriteiten te bezorgen; 4) verzoeksters verklaringen over deze actie van haar echtgenoot missen coherentie; 5) er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat ze zou worden gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering tot het christendom;
(iv) dat aan haar interesse in het christendom en haar daaraan gelinkte problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieus engagement na aankomst in Europa: 1) verzoekster bezocht bij de eerste mogelijkheid die zich voordeed in België een kerk, minder dan een week na haar aankomst, dit toont aan dat er aan haar beweegredenen om in België naar de kerk te gaan/daarin actief te zijn, geen geloof kan worden gehecht en dat zij bijgevolg eerder om opportunistische redenen in België actief is in een kerk; dat ze regelmatig naar de kerk gaat en er activiteiten uitvoert, deels online ten gevolge van de corona pandemie, toont evenmin de oprechtheid van haar bekering aan omdat het duidelijk is dat deze beleving van een nieuwe geloofsovertuiging in België (mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van interesse in het christendom in Iran) een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te verkrijgen; verzoekster heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat ze zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat ze als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving; 2) inzake het facebookprofiel waarop zij christelijke boodschappen post, kan worden verwacht dat ze deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran, gelet op het opportunistische karakter van haar bekering tot het christendom; niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn; er wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, evenmin hebben ze veel aandacht voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten die bij terugkeer een groter risico lopen, verzoekster is geen van beide;
(v) uit verzoeksters verklaringen blijkt dus niet dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er gronden zijn om aan te nemen dat ze voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;
(vi) de documenten die verzoekster heeft voorgelegd, kunnen deze vaststelling niet wijzigen.
Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre

niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoekster vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van haar bekering tot het christendom. De autoriteiten zijn hiervan volgens haar op de hoogte omdat haar echtgenoot dit meegedeeld heeft en omdat zij op Facebook christelijke boodschappen post.

2.3.4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat "*in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren*." (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:
- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekster over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekster interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekster om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij kennis maakte met het christendom in het Verenigd Koninkrijk in 2011 (notities CGVS 10 februari 2021, hierna: CGVS I, p. 6, notities CGVS 6 juli 2021,

hierna: CGVS II, p. 3), ze voerde geen verder onderzoek (CGVS II, p. 5 en 6) en ging één maal naar een kerk (CGVS II, p. 3 en 4). Na haar terugkeer naar Iran in april 2013 onderzocht ze dit nieuwe geloof niet verder (CGVS II, p. 6 en 7), ze bekeek wel twee christelijke films (CGVS I, p. 8, CGVS II, p. 8). In juli 2018 sprak ze voor het eerst met een vriendin G. over het christendom (CGVS I, p. 6 en 8, CGVS II, p. 7). Ze kreeg een bijbel cadeau van G. voor haar bekering (CGVS II, p. 14) en ging vanaf dan naar een huiskerk (CGVS I, p. 7). Ze had afstand genomen van de islam omdat ze zag dat een vrouw binnen de Islam geen enkele waarde heeft (CGVS I, p. 6 en 9). In België bezocht ze een kerk binnen de week na haar aankomst in januari 2019. Ze gaat regelmatig naar de kerk en voert er allerhande activiteiten uit, deels online gezien de corona pandemie. Ze volgt Bijbelstudie en heeft meegewerkt aan een soort van documentaire die nog niet is afgewerkt omwille van de corona pandemie (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 14). Op 30 juni 2019 werd verzoekster in België gedoopt. Ze post christelijke boodschappen op haar Facebookaccount.

2.3.4.3. Wat de motieven voor haar afvalligheid en bekering betreft, stelde verzoekster dat ze een grotere hekel kreeg aan de islam omdat vrouwen voor allerlei zaken de toestemming van hun man nodig hebben, ze worden niet als een volwaardig iemand beschouwd (CGVS I, p. 4). Ze zag dat de vrouw binnen de islam geen enkele waarde heeft, ze merkte dat in het onderwijs en in de maatschappij vrouwen niets zijn, ze worden gezien als een genotsmiddel, enkel gecreëerd zodat de mannen hun plezier kunnen hebben (CGVS I, p. 6). In het Verenigd Koninkrijk ging ze naar bijeenkomsten bij mensen thuis waar er personen gitaar speelden en psalmen zongen, ze was zodanig onder de indruk geraakt van de manier waarop ze God aanbidden, dat liet een diepe impact op haar na, ze kon het niet langer ontkennen. Ze was in die tijd nog niet volledig bekeerd, in Engeland was de tijd nog niet gekomen voor haar, die kwam pas toen ze in Iran terug was. Hoewel ze volgens eigen zeggen haar hart gegeven had aan Christus, kwam haar bekeringsmoment pas toen ze in Iran was, toen haar vriendin G. tegen haar begon te prediken, waarna ze zich uiteindelijk heeft bekeerd (CGVS I, p. 6). G. nodigde haar toen uit voor de huiskerk in Iran, wat voor verzoekster fantastisch was, de huiskerk heeft haar weten te overtuigen. Verzoekster zag dat G. het bij het juiste eind had, wat ze had verteld kwam overeen met wat verzoekster leerde. Het kon geen toeval zijn dat verzoekster juist op dat moment met G. in contact moest komen. Verzoekster stelt rust te hebben gevonden sinds ze zich heeft bekeerd. Ze is voor het eerst naar de huiskerk gegaan op 9 juli 2018, het was de dag dat haar leven voorgoed veranderde. Ze is in totaal 10 of 11 keer naar de huiskerk gegaan. Op de vraag hoe het kwam dat er zo veel tijd zat tussen het ogenblik dat ze haar hart aan Christus gegeven had (verblijf in het VK in de periode 2011-2013) en haar bekering in Iran na juli 2018, legde verzoekster uit dat het moment waarop je je bekeert iets is wat je van binnenuit voelt, iets dat je overkomt, je kan het niet oproepen of aanwakkeren, ze noemt het de tijd van God (CGVS I, p. 7). In de periode tussen haar vertrek uit het VK en haar bekering in Iran heeft ze niet veel onderzocht, ze heeft wel twee films bekeken (CGVS I, p. 8). Ze had in Iran ook al vijf jaar contact met G. vooraleer het christendom ter sprake kwam, verzoekster weet niet waarom dit zo lang duurde, het was wellicht geleid door de heilige geest, timing is alles, ze heeft geen andere verklaring, verzoekster stelt dat ze niet voor G. kan spreken waarom G. zo lang wachtte om erover te beginnen (CGVS I, p. 8).

Aan verzoekster werd ook gevraagd waaruit voor haar blijkt dat de vrouw beter af is in het christendom en of er bepaalde passages zijn in de bijbel die daarop wijzen (CGVS I, p. 9). Verzoekster antwoordde hierop dat volgens de islamitische wetgeving een man het recht heeft om tegelijk vijf wettelijke huwelijken aan te gaan, in het christendom is dit niet het geval, volgens de christelijke wetgeving en het evangelie van Mattheus wordt het huwelijk gezien als een heilige verbintenis die wordt aangegaan voor het leven, tot de dood hen scheidt, het is niet toegestaan dat een man of vrouw meerdere huwelijken tegelijk aangaat. Verzoekster geeft ook als voorbeeld dat in de islam de man wordt aangemoedigd om zijn lusten achterna te zitten en dat inzake erfenissen de vrouw maar recht heeft op de helft van wat de man zou krijgen. Als haar verder gevraagd wordt naar wat positief is in het christendom op vlak van de positie van de vrouw, antwoordt ze dat ze denkt dat het voornaamste toch de wetgeving omtrent trouwen is, dat de vrouw evenveel erfenisrechten heeft en dat haar getuigenis evenveel waard is als die van een man.

Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster dat ze eigenlijk nooit echt heeft kunnen geloven in de islam en dat ze daarom altijd onenigheid had thuis. Ze praktiseerde niet, ze dacht wat voor god staat toe dat iemand liegt en bedriegt en steelt zolang die maar vijf keer per dag zijn gebed doet. Ze had een bepaalde mening over zondes, namelijk wat de mensen corrupt maakt is niet dat ze geen hoofddoek dragen of niet vijf keer per dag bidden, maar dat ze leugens vertellen of iets afnemen van een ander. Ze droeg haar hijab alleen omdat het echt moest, anders had ze dat niet gedaan. Toen ze getrouwd was, ging haar echtgenoot in Iran naar de moskee maar zij niet. In het VK bleef haar

echtgenoot praktiseren maar ging hij niet wekelijks naar de moskee, verzoekster ging in het VK evenmin naar de moskee en deed niets van religieuze activiteiten die met de islam te maken hadden (CGVS II, p. 2-3).

De Raad stelt vast dat verzoekster inzake haar geloofsafval enerzijds de positie van de vrouw in de islam vermeldde, een vrouw is daarin volgens haar minder waard dan een man. Anderzijds verklaarde ze dat ze al van in Iran, toen ze nog niet getrouwd was, niet geloofde in de islam en niet praktiseerde. Verzoeksters interesse in het christendom werd gewekt in het VK, waar ze verbleef in de periode 2011-2013. Dan duurde het echter nog meer dan vijf jaar vooraleer ze zich effectief bekeerde. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaring over haar effectieve geloofsafval, juist in of kort na een periode waarin zij problemen had met haar echtgenoot - die haar paspoort had afgenomen en haar niet de toestemming gaf om een nieuw paspoort te verkrijgen, zodat zij hiervoor een procedure bij de rechtbank moest beginnen - erop duidt dat de omstandigheden waarin ze haar geloofsafval beleefde, eerder verband kunnen houden met andere (administratieve) motieven dan louter religieuze. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar tweede gehoor dat ze al van in Iran eigenlijk niet meer in de islam geloofde, zodat haar uiteenzetting over de positie van de vrouw een toevoeging in haar asielrelaas lijkt om dit relaas waarachtiger te doen overkomen. Dit is echter niet het geval, nu verzoekster inzake het christendom (behalve het huwelijk) niet concreet kan duiden waaruit blijkt dat de positie van de vrouw gunstiger zou zijn dan in de islam (CGVS I, p. 9).

Verzoekster is evenmin op de hoogte van het bekeringsverhaal van haar vriendin G., die haar introduceerde in de huiskerk waardoor verzoekster zich daarna effectief bekeerde. Dit wordt hieronder besproken in punt 2.3.4.4.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het (bekerings)proces dat haar tot het christendom bracht. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat inzake de reden voor haar afkeer voor de islam en haar interesse voor het christendom, ze niet verder komt dan het christendom tegen de islam af te zetten en te stellen dat de redenen waarom ze niet van de islam houdt (positie van de vrouw in het huwelijk, inzake het erfenisrecht en inzake de waarde van een getuigenis) niet voorkomen in het christendom. Buiten het huwelijk, dat een heilige verbintenis is tussen man en vrouw, vermeldt ze geen elementen eigen aan het christendom die positief zijn voor de positie van de vrouw. Gelet op het gewicht en de persoonlijke betrokkenheid die verzoekster aan dit thema toeschrijft, ondermijnt deze bevinding de geloofwaardigheid van haar bekeringsproces. Haar proces duurde bovendien heel lang (tussen haar kennismaking met het christendom en haar effectieve bekering ligt een periode van meer dan vijf jaar) en ze wijt dit voornamelijk aan het feit dat haar tijd nog niet gekomen was en dat God een bepaalde tijd voor iedere gebeurtenis in gedachten heeft. Dit is een uitermate vaag relaas waaruit niet op concrete wijze de omstandigheden kunnen worden afgeleid waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven. De Raad besluit dat verzoeksters verklaringen over haar beweegredenen om zich tot het christendom te keren, ontoereikend zijn. Dit ondermijnt op zich al verzoeksters voorgehouden bekering. Er wordt ook verwezen naar het hieronder gestelde.

2.3.4.4. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster haar bekering en vooral de oprechtheid ervan, niet aannemelijk heeft gemaakt: verzoeksters verklaringen aangaande haar christelijke activiteiten tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk zijn niet geloofwaardig en na haar terugkeer naar Iran deed verzoekster amper moeite om haar nieuwe geloof verder te onderzoeken of te blijven beleven:
"In dit kader wordt vooreerst verwezen naar uw verklaringen aangaande uw christelijke activiteiten tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. U verklaarde dienaangaande dat u er twee Britse vriendinnen had, die voor u psalmen speelden waar u erg van onder de indruk was en waar u rustig van werd. Vervolgens ging u één maal met hen naar de kerk en spraken jullie regelmatig met elkaar af om het over het christendom te praten (CGVS II, p. 3-4). Hoewel u zich geraakt voelde door het christendom en terwijl u vanwege de taalbarrière niet alles kon begrijpen wat uw vriendinnen u uitlegden, voerde u verder in het Verenigd Koninkrijk geen onderzoek naar het christendom en bezocht u, in de bijna anderhalf jaar tussen Kerstmis 2011 en uw terugkeer naar Iran in april 2013, op geen enkel moment een kerk. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde u dat u eerst rustig uw geloof wilde ontwikkelen alvorens aan te sluiten bij een geloofsgemeenschap. U kwam er niet op om zelf informatie op te zoeken, u wilde niet op de zaken vooruitlopen en liet zich leiden door de heilige geest (CGVS II, p. 5). Deze verklaring kan niet overtuigen. Van iemand die zich voor het eerst in haar leven geboeid voelt door een religie – u verklaarde dat het aanbidden van god een diepe impact op u naliet, dat u dat niet langer kon ontkennen, dat uw hart werd geraakt toen u tijdens Kerst 1 keer naar de kerk ging, dat u graag in de kerk wilde zijn omdat u er zich altijd goed voelde (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 3-4)

– , kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze er op zijn minst elementaire informatie over opzoekt teneinde te begrijpen waar de religie voor staat. Hierop gewezen, stelde u dat uw thuissituatie dit niet toeliet, aangezien u gehuwd was met een moslim (CGVS II, p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot er (ogenschijnlijk) geen probleem mee had dat u thuis afsprak met vriendinnen om over het christendom te spreken (CGVS II, p. 6). Dat u in alle tijd dat u in het VK verbleef, een land met volledige godsdienstvrijheid, geen enkele moeite deed om zich verder te verdiepen in het christendom en, in een taal die u kon begrijpen, meer te weten te komen over het geloof dat u zo had geraakt, doet dan ook ernstig afbreuk aan uw verklaringen omtrent uw eerste kennismaking met het christendom. Dit zet ook de geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen op de helling.
Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na uw terugkeer naar Iran amper moeite deed om uw nieuwe geloof verder te onderzoeken of te (blijven) beleven. U stelde dienaangaande dat u geen contact meer hield met uw Britse vriendinnen, omdat u aanvankelijk niet van plan was lang in Iran te blijven. Bovendien was de communicatie moeilijk en was hun taak volbracht: ze hadden u kennis laten maken met het christendom, de rest was niet meer hun verantwoordelijkheid (CGVS II, p. 6-7). Het enige dat u deed op vlak van uw geloof was het bekijken van twee films, voor het overige was u enkel bezig met de problemen die uw echtgenoot voor u had gecreëerd door uw paspoort niet terug te sturen (CGVS II, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er vijf jaar zat tussen uw terugkeer naar Iran (april 2013) en de eerste keer dat G. met u sprak over het christendom (juli 2018), en uit de kopie van uw paspoort blijkt dat u reeds in augustus 2014 een nieuw paspoort bekwam. In de jaren nadien bestonden uw enige acties erin dat u twee keer (in 2015 en in 2018) naar de Britse ambassade ging om een visum aan te vragen (CGVS II, p. 9). U heeft nooit een advocaat geraadpleegd of enige juridisch advies opgezocht in een poging om uw kinderen terug te kunnen zien (CGVS II, p. 10). Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u in deze jaren zodanig veel tijd stak in uw pogingen om terug naar het Verenigd Konikrijk te reizen, dat u in de onmogelijkheid verkeerde om zich te verdiepen in het christendom. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat uw vriendin G., die u al lang kende en met wie u al jaren regelmatig over uw problemen sprak alsook over spirituele zaken, u pas in de zomer van 2018 of vijf jaar na uw terugkeer naar Iran voor het eerst aansprak over het christendom (CGVS I, p. 6, 8, CGVS II, p. 7). U weet bovendien niet sinds wanneer zij christen was (CGVS I, p. 8) of hoe zij de bijbel had bekomen die u ze u cadeau deed (CGVS II, p. 14). Evenmin bent u op de hoogte van de veiligheidsmaatregelen die genomen werden bij de huiskerk wanneer er een nieuw lid bij kwam (CGVS I, p. 7) of hoe men ervoor zorgde dat niet iedereen tegelijk bij de huiskerk aankwam (CGVS II, p. 14). Deze elementen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde christelijke activiteiten in Iran."

In het verzoekschrift voert verzoekster in dit verband aan dat zij de redenering van de commissaris-generaal niet kan volgen, gezien deze geen rekening houdt met het zeer persoonlijke karakter van haar geloof. Zij wijst erop dat er geen theoretisch handboek bestaat dat een bepaalde tijdslijn voorschrijft die moet worden gevolgd om als "ware christen" te worden beschouwd. Verzoekster ontdekte een nieuwe wereld en nieuwe godsdienst en nam de tijd om haar geloof te ontwikkelen terwijl zij in Engeland was. In Engeland is er inderdaad vrijheid van godsdienst maar voor verzoekster was dit een nieuw gegeven. Ze wilde haar tijd nemen en dacht dat zij voor altijd in het Verenigd Koninkrijk zou blijven, waardoor ze niet gehaast was. De ontmoetingen met haar vriendinnen waren echt godsdienstig: ze zongen liederen, zeiden gebeden en verzoekster kon vragen stellen. Haar echtgenoot wist niet hoe intens het religieuze karakter van deze bijeenkomsten was. Vanaf kerstavond 2011, wanneer ze een kerkdienst bijwoonde, besteedde haar man er meer aandacht aan en daarom hield zij zich de daaropvolgende maanden op de achtergrond.

De Raad kan de commissaris-generaal volgen waar deze stelt dat van iemand die zich voor het eerst in haar leven geboeid voelt door een religie, redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze er ten minste elementaire informatie over opzoekt om te begrijpen waar deze religie voor staat. Haar verweer hiertegen dat ze gehuwd was met een moslim en dat dit daarom niet mogelijk was (CGVS II, p. 5), kan inderdaad niet worden aanvaard gezien verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot op de hoogte was van haar afspraken met vriendinnen om over het christendom te spreken (CGVS II, p. 6). Als verzoekster al met medeweten van haar echtgenoot buitenshuis kon gaan om te spreken over het christendom, valt het niet aan te nemen dat zij geheel in de onmogelijkheid zou zijn om verdere opzoekingen te doen en meer te weten te komen over het geloof dat haar zo had geraakt. Bovendien verklaarde ze zelf ook dat "iets" haar tegenhield om verdere informatie te zoeken (CGVS II, p. 6) en dat ze denkt dat het Gods plan was om hem op deze manier, heel rustig en met babystapjes, te leren kennen (CGVS II, p. 5). In het verzoekschrift herhaalt ze dat ze haar tijd nam. De Raad oordeelt echter dat het niet geloofwaardig is dat iemand die stelt zo onder de indruk te zijn van het horen zingen van psalmen en de kerkdienst met kerstmis (CGVS II, p. 4), geen verdere stappen onderneemt om dit nieuwe geloof te leren kennen.

Inzake het feit dat ze na haar terugkeer naar Iran amper moeite deed om haar nieuwe geloof verder te onderzoeken of te blijven beleven, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat de verwerende partij hiermee voorbij gaat aan een fundamenteel element van verzoeksters verzoek om internationale bescherming "*dat als een rode draad door haar zaak loopt*", namelijk haar geestelijke gezondheid. Verzoekster benadrukt dat ze in een diepe depressie terecht kwam toen ze besefte dat ze in Iran vast zat en niet naar het Verenigd Koninkrijk terug kon keren bij haar kinderen. Verzoekster heeft eerst moeten vechten om haar paspoort terug te krijgen via een rechtszaak en daarna om een visum te verkrijgen. Er gingen hier veel administratieve moeilijkheden mee gepaard. Ze was financieel niet in staat om een advocaat onder de arm te nemen. Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat ze in die periode haar geloof niet opzij gezet heeft, dat ze het inderdaad niet actief kon beleven maar dat "*in deze bijzonder moeilijke periode van haar leven vormde de godsdienst een toevluchtsoord en een oase van innerlijke rust voor verzoekster, die er, telkens wanneer dat mogelijk was, haar toevlucht toe nam door te bidden*". Verzoekster vervolgt dat het feit dat haar vriendin G. zich niet openstelde over haar geloof, te maken heeft met de zeer repressieve religieuze context in Iran. Inzake het gebrek aan kennis over veiligheidsmaatregelen bij de huiskerk wanneer er een nieuw lid bijkwam of hoe men ervoor zorgde dat niet iedereen tegelijk thuis kwam, stelt verzoekster dat zij de richtlijnen van G. volgde en er na haar geen nieuwe leden meer werden toegelaten.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze de periode van meer dan vijf jaar tussen haar terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Iran in april 2013 en het gesprek met G. over het christendom in juli 2018, wijt aan het feit dat ze aan het verdrinken was in de problemen die haar man voor haar veroorzaakt had, dat ze die problemen wilde oplossen maar dat sleepte lang aan en dat was niet niks (CGVS II, p. 7). Haar vriendin G. had door dat verzoekster *"onrustig en verstrooid was en niet wist welke richting*" ze "*moest inslaan*" (CGVS II, p. 7). Verzoekster was in die periode *"enkel bezig met mijn hoofd boven water proberen te houden*" (CGVS II, p. 8) maar heeft wel twee christelijke films bekeken (CGVS II, p. 8).

Uit haar verklaringen blijkt dus dat verzoekster erkent dat ze zich gedurende vijf jaren niet verder heeft verdiept in het christendom. Verzoekster wijt dit aan de administratieve rompslomp die ze moest ondergaan om een nieuw paspoort te verkrijgen evenals een visum. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter ook dat ze in die periode werkte als leerkracht en les gaf in de vakken geologie en geografie (CGVS I, p. 5 en 6). Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift als zou haar geestelijke gezondheid niet goed geweest zijn en zij in een diepe depressie was beland, kan niet zomaar worden aangenomen nu verzoekster tot aan haar vertrek uit Iran blijkbaar wel in staat was om les te geven (CGVS I, p. 5) en zij geen enkel medisch stuk over die periode voorlegt. Daarnaast blijkt uit verzoeksters eigen verklaringen dat ze onrustig en verstrooid was en niet wist welke richting ze moet inslaan (CGVS II, p. 7), wat niet te verzoenen is met de uitleg in het verzoekschrift dat de godsdienst een toevluchtsoord vormde en een oase van innerlijke rust en dat verzoekster er haar toevlucht toe nam door te bidden. Deze uitleg stemt in het geheel niet overeen met verzoeksters eigen verklaringen en kan daarom niet worden aangenomen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het enige wat verzoekster in de periode april 2013 en juli 2018 gedaan heeft wat verband hield met het christendom, het bekijken van twee christelijke films was (CGVS II, p. 8). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als het willen verder onderzoeken of het verder willen blijven beleven van haar nieuwe geloof. Daarnaast kan de commissaris-generaal gevolgd worden dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster zodanig veel tijd stak in haar pogingen om terug te kunnen keren naar het Verenigd Koninkrijk, dat ze in de onmogelijkheid verkeerde om zich te verdiepen in het christendom. Verzoekster verkreeg immers haar nieuwe paspoort al in augustus 2014 (zie adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk nr. 1). In 2015 ging ze naar de Britse ambassade in Dubai voor een visumaanvraag (CGVS II, p. 9), die werd geweigerd en in 2018 ging ze naar de Britse ambassade in Iran voor een visumaanvraag, die eveneens werd geweigerd (CGVS II, p. 9).

In het verzoekschrift wijt verzoekster het feit dat ze weinig wist over de geloofsbeleving van G. aan het repressieve klimaat in Iran. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat, als G. al durfde toegeven aan verzoekster dat zij christen was en een huiskerk bezocht en haar zelfs daarvoor uitnodigde, verzoekster en G. al voldoende problematische (in het licht van de repressieve religieuze context in Iran) gesprekken hadden gevoerd, zodat het vragen wanneer G. christen geworden was en hoe ze aan een bijbel geraakte, geen extra risico met zich zou meebrengen. De Raad meent dat echter redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster toch oog moet hebben gehad voor de bekering van G. gezien zij de kernfiguur was die verzoekster (opnieuw) introduceerde tot het christendom en dat zij daarom enige interesse zou moeten betonen in G.'s bekering en hoe zij daarmee omging. Waar in het kader van een oprechte bekering kan worden aangenomen dat daarmee een openbaring en

verbondenheid met G. gepaard zou gaan en dat zij verzoeksters leven drastisch zou hebben veranderd, zeker in de specifieke Iraanse context, mag dan ook worden aangenomen dat verzoekster beter op de hoogte zou moeten zijn. Dit hiaat in verzoeksters kennis over de kernfiguur van haar bekering, zet de geloofwaardigheid over haar eerste contacten met het christendom in Iran dan ook verder sterk op de helling.

Dat verzoekster niet heeft meegemaakt dat er na haar nog nieuwe leden werden toegelaten en dat ze daarom de eerder intern besproken richtlijnen niet kende, duidt erop dat verzoekster niet volledig op de hoogte was van de regels van de huiskerk. Ook haar kennis van de voorzorgsmaatregelen om naar de huiskerk te gaan is eerder beperkt (CGVS II, p. 14), zodat de commissaris-generaal kan worden gevolgd dat dit ook de geloofwaardigheid aantast van haar beweerde christelijke activiteiten in Iran.

Verzoekster maakt haar bekering en de oprechtheid ervan voor de periode waarin zij in het VK en in Iran verbleef, bijgevolg niet aannemelijk.

2.3.4.5. Inzake haar religieuze engagement in België overweegt de commissaris-generaal het volgende:
"*Dat u bovendien bij de eerste mogelijkheid die zich voordeed in België een kerk bezocht, minder dan een week na uw aankomst (CGVS I, p. 9-10), terwijl uw interesse in het Christendom in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien regelmatig naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert – deels online ten gevolge van de corona-pandemie (CGVS I, p. 9-10), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien het, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van interesse in het christendom in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.*
Wat betreft uw Facebookprofiel op naam van 'N. BM' waar u christelijke boodschappen op post kan, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS II, p. 13). Voor wat betreft deze activiteiten op sociale media, alsook voor wat betreft uw activiteiten voor/met uw kerkgemeenschap moet trouwens verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

In het verzoekschrift wijst verzoekster erop dat haar betrokkenheid bij religieuze activiteiten al van in Iran plaatsvond en dat dit dus niet plots in België begonnen is. Zij had het geluk in België snel de juiste informatie te krijgen. Verzoekster herhaalt dat geloof niet kan worden gemeten aan daden, het is iets wat innerlijk wordt gevoeld en ervaren, uit louter "handelingen" kunnen geen conclusies worden getrokken. Verzoekster meent dat zij bewezen heeft dat haar bekering in Iran geloofwaardig is, zodat haar activiteiten in Europa daar een normaal gevolg van zijn. Inzake haar facebookprofiel wijst verzoekster erop dat de Iraanse inlichtingendiensten over gesofisticeerde middelen beschikken om hun onderdanen te bespioneren. Daarnaast bestaat het risico dat de autoriteiten door haar echtgenoot op de hoogte zijn gebracht van verzoeksters betrokkenheid bij het christendom, zodat het geen twijfel lijdt dat zij haar sociale netwerken in het oog houden. Verzoekster benadrukt dat haar religieuze overtuiging zodanig belangrijk is dat haar niet kan gevraagd worden om haar boodschappen op sociale media te verwijderen. Verzoekster verwijst in dit verband ook naar het arrest van het Hof van Justitie Y. en Z. t. Duitsland. C-71/11 en C-99/11 van 5 september 2021 en naar analogie naar het arrest van het Hof van Justitie X., Y. en Z. van 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12. Inzake de niet-interesse van de Iraanse autoriteiten in onderdanen in het buitenland, stelt verzoekster dat niet kan worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op sociale netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat. Verzoekster wijst er ook op dat de verwerende partij tegenstrijdig is waar ze enerzijds stelt dat de Iraanse autoriteiten en

inlichtingendiensten sterk betrokken zijn bij de onderdrukking van oppositie en huiskerken, maar anderzijds van mening is dat dezelfde autoriteiten weinig aandacht besteden aan uit Iran gevluchte bekeerlingen en wat deze doen.

Gezien wat hierboven wordt gesteld inzake verzoeksters motieven voor haar bekering en het proces ervan, toont verzoekster niet aan dat de vaststelling van de ommissaris-generaal dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk, geen stand houden. Deze activiteiten in België tonen niet aan dat verzoeksters bekering oprecht is, nu haar verklaringen over haar bekering in Iran niet geloofwaardig zijn (zie hierboven).

De stukken die verzoekster heeft ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van haar verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat verzoekster overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat haar bekering oprecht is, wat *in casu* niet het geval is.

De documenten die verzoekster heeft voorgelegd over haar kerkelijke activiteiten in België betreffen CD's met foto's en video's, brieven van het Christian Center aangaande haar activiteiten, haar doopcertificaat, certificaten van cursussen die ze volgde in de kerk en foto's met leden van de kerk. Deze documenten tonen aan dat verzoekster actief is in de kerk in België, maar zeggen niets over de oprechtheid van haar bekering tot het christendom, zoals hierboven uiteengezet. Deze documenten volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen volledig onderuit te halen.

Waar verzoekster aanvoert inzake haar Facebookprofiel dat van haar niet kan worden verwacht dat ze deze uitingen van haar geloof wist en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoekster het motief niet kan ontkrachten dat zij in België eerder omwille van opportunistische redenen actief is in de kerk en bijgevolg zijn ook haar boodschappen op sociale media eerder opportunistisch van aard. In dit geval is er bijgevolg geen sprake van een werkelijke religieuze overtuiging en praktijk die verzoekster zal verder zetten in haar land van herkomst waardoor zij aan een reëel risico op vervolging wordt blootgesteld. Daarnaast doet verzoekster door het louter ontkennen dat de Iraanse autoriteiten haar niet in het oog zouden houden, geen afbreuk aan de motieven hierover in de bestreden beslissing, die steunen op informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 6, landeninformatie, stuk 3: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020"). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of dat ze veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet hebben gezet. Uit het voorgaande en uit haar legaal vertrek uit Iran blijkt niet dat zij al eerder een verhoogd risicoprofiel had, waardoor zij bij een terugkeer geen groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoeksters niet gestaafde bewering in het verzoekschrift dat zij wel in het oog wordt gehouden doet hieraan geen afbreuk. Zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België. Hieronder wordt uiteengezet waarom het inderdaad weinig geloofwaardig is dat haar echtgenoot na al die jaren pas 20 dagen voor haar vertrek de autoriteiten op de hoogte zou hebben gebracht en dat haar verklaringen hieromtrent bovendien coherentie missen.

De Raad wijst er nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekster geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont immer niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving of door de autoriteiten en hoe dan ook toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.6. Verzoeksters verklaringen over de huiszoeking net na haar vertrek uit Iran, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende overwogen:
"Aan de beweerde huiszoeking net na uw vertrek uit Iran kan evenmin enig geloof gehecht worden. U oppert de mogelijkheden dat deze huiszoeking het gevolg is van huiskerkleden die gevolgd werden of het gevolg is van uw echtgenoot die beeldmateriaal van uw beweerde activiteiten in het Verenigd Koninkrijk aan de Iraanse ambassade had bezorgd (CGVS I, p. 12-13). Vooreerst is dergelijke beweerde huiszoeking net op het moment dat u het land verlaat, moeilijk te verzoenen met de

vaststelling dat u Iran legaal aan de hand van uw eigen paspoort kon verlaten (CGVS I, p. 10 en Verklaring DVZ, vraag 36-37). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering en uw geloofsactiviteiten in Iran, is het trouwens evenmin aannemelijk dat de huiszoeking hierdoor zou ingegeven zijn. Indien uw echtgenoot, zoals u verklaarde, al 20 dagen voor uw vertrek op de hoogte was van uw plannen om Iran te verlaten en op dat moment al van plan was om de beelden die hij had aan de Iraanse ambassade te bezorgen (CGVS II, p. 11, 12), is het bovendien wel heel toevallig dat ze net enkele uren na uw vertrek in uw woning binnenvielen. Wat deze actie van uw echtgenoot betreft, is het bovendien weinig geloofwaardig dat hij de beelden van uw christelijke activiteiten gedurende al deze jaren zou hebben bijgehouden zonder er iets mee te doen, om ze dan nu alsnog aan de Iraanse autoriteiten te bezorgen – u had immers al eerder pogingen ondernomen om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk. Overigens missen uw verklaringen over deze actie van uw echtgenoot coherentie. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat uw echtgenoot het beeldmateriaal aan de ambassade had bezorgd, en dat hij dit ook aan uw zoon vertelde (CGVS I, p. 2, 13, 14), tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat hij hier weliswaar mee dreigde (CGVS II, p. 11), maar dat u niet wist of hij zijn dreigement om naar de ambassade te stappen ook effectief heeft uitgevoerd (CGVS II, p. 12). Tegen uw zoon zou hij vaag zijn gebleven over zijn plannen en acties, hij vertelde hem niet wat hij zou doen (CGVS II, p. 12). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u zou worden gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het *quasi* gelijktijdige tijdstip van de 2 gebeurtenissen, het legaal verlaten van het land en de huiszoeking, te verklaren zijn door het feit dat de overheidsdiensten die zich bezig houden met aanhoudingen verschillend zijn van deze die zich bezig houden met grenzen. Toen de inlichtingendiensten de woning van verzoekster doorzochten, waren er nog geen officiële beschuldigingen tegen verzoekster die een verbod om het land te verlaten hadden kunnen rechtvaardigen. Dat dit gebeurde op de avond dat ze vertrok, is louter toeval. Indien verzoekster haar echtgenoot een twintigtal dagen vooraf had gewaarschuwd over haar aanstaande vertrek, had hij nog de tijd nodig om de compromitterende documenten aan de autoriteiten voor te leggen en dan moesten de autoriteiten nog in actie schieten, een vertraging van 20 dagen rechtvaardigt dit volledig. Dat haar echtgenoot nu pas de bedreiging uitvoerde, heeft volgens verzoekster te maken met het feit dat ze vastbesloten was om naar Europa te komen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters opmerking dat de huiszoeking toevallig plaatsvond net nadat zij het land verlaten had, een loutere bewering is die geen afbreuk doet aan het feit dat zij zonder probleem op legale wijze het land kon verlaten. Was de inlichtingendienst werkelijk op zoek naar verzoekster, dan waren haar gegevens immers waarschijnlijk wel degelijk doorgegeven aan de grensautoriteiten. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat er bovendien geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering en geloofsactiviteiten in Iran, waardoor het evenmin aannemelijk is dat deze vermeende huiszoeking daardoor ingegeven zou zijn. Daarbij komt nog dat het inderdaad wel heel toevallig is dat, als haar echtgenoot 20 dagen voor haar vertrek op de hoogte was van haar plannen, hij de autoriteiten informeerde en dat deze dan vlak na haar vertrek haar woning binnenvallen. Verzoeksters uitleg dat een "vertraging" van 20 dagen gerechtvaardigd is, doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van de huiszoeking en aan het feit dat het wel erg toevallig is dat er vlak nadat verzoekster het land had verlaten, een huiszoeking bij haar thuis zou hebben plaatsgevonden. De Raad volgt ook de commissaris-generaal dat de actie van haar echtgenoot weinig geloofwaardig is en dat haar verklaringen hieromtrent bovendien coherentie missen. Verzoekster uit geen enkele kritiek op deze vastgestelde incoherenties, die steunen op haar verklaringen, zodat dit motief stand houdt. De Raad sluit zich er bijgevolg bij aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde huiszoeking en dus ook niet aan haar verklaringen dat zij zou worden gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering tot het christendom.

2.3.4.7. Inzake de hierboven nog niet besproken documenten die verzoekster heeft voorgelegd, voert ze in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing die handelen over deze documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

2.3.4.8. De algemene informatie aangaande de situatie voor christelijke bekeerlingen in Iran waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst (punt 2.1. van het verzoekschrift "algemene informatie die verzoeksters asielaanvraag staven"), en de documenten die ze bij het verzoekschrift voegt, kunnen verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoeksters vrees voor vervolging, nu zij geen oprechte bekering aannemelijk maakt en deze aldus niet aan de algemene informatie kan

verbinden. Het louter volharden in haar beweerde bekering, de beweerde vervolgingsfeiten en beweerde vervolgingsvrees, vormt verder geen dienstig verweer.

De uiteenzetting in het verzoekschrift “2.2. nood aan bescherming op basis van de elementen die door verwerende partij niet betwist worden” betreft het feit dat verzoekster in België actief is in de kerk en christelijke berichten plaatst op sociale media, dat ze gedoopt is, dat ze over een zekere kennis beschikt aangaande het christendom en ook opnieuw algemene informatie over de vervolging van christenen in Iran. Hierboven werd reeds uiteengezet dat het feit dat verzoekster in België actief is in de kerk en op sociale media en dat ze gedoopt is, niet meebrengt dat haar bekering tot het christendom oprecht is. Zoals reeds gesteld kan zij geen oprechte bekering aan de algemene informatie over de vervolging van christenen in Iran verbinden. Zoals hierboven werd vastgesteld, kan dus niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door de autoriteiten of dat zij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Waar verzoekster in haar algemeen betoog in het verzoekschrift nog wijst op het antiwesterse sentiment in Iran en tracht te laten uitschijnen dat zij omwille van haar verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou riskeren om in Iran te worden geviseerd of vervolgd, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster zelf brengt immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden kunnen volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan dit namelijk niet worden afgeleid. Uit de informatie van de verwerende partij blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, op afdoende wijze dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat zij reeds een verhoogd risicoprofiel had.

2.3.4.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoekster niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt en haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de oprechtheid van verzoeksters beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens twee persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. DE SMET